

De lucht boven de lange glimmende avenues is donkerblauw. Straks ga ik naar buiten, dan loop ik hem met opgeheven hoofd tegemoet terwijl hij langzaam donkerder wordt, totdat hij uiteindelijk verdwenen is. Nu is hier de stad, plotseling tastbaar, ze rijst omhoog, vol nieuwe geluiden en vol nacht. Weggaan. Maar eerst nog naar de straat kijken, de vergeelde bomen, en aan de overkant het pand met de zuiltjes, de halfronde balkons, de nog heldere zinken daken en de verlichte vertrekken in de verte, waar vrouwen heen en weer lopen om de tafel te dekken voor het avondeten. Een woonkamer, een eetkamer, een keuken, nog een keuken, nog een woonkamer...

In een leren fauteuil rechts naast de schoorsteenmantel en de staande lamp zit een man met zijn gezicht en profiel en een glas wijn in zijn hand. Tegenover hem een vrouw die af en toe druk gebaart, ik kan haar rode jurk zien achter de gordijnen, haar gebaren, het bewegen van haar lippen als ze praat terwijl de man naar voren buigt om naar haar te luisteren, en ik kan haast horen hoe hij, zoals altijd een beetje afwezig, zegt: 'Natuurlijk.' Nee, niets zal me ontgaan als ik in de kleine fauteuil op het smalle balkon ga zitten,

waar ik mijn benen in de lengte kan uitstrekken en op het ijzeren hekje kan leggen, met gesmede blaadjes gekruld langs symmetrisch gebogen, ronde zwarte spijltjes. Daarboven de rokende schoorstenen, slordig naast elkaar op de daken, waaruit een dunne donkere pluim in de nog zichtbare lucht opstijgt; en de vogels, de zwaluwen die tijdens de schemering hun ingewikkelde patronen hebben gevlogen, vliegen nu uiteen en doorkruisen klapwiekend de brede opening in de lucht na de regenbui. Beneden het lawaai van de auto's, de bussen (het ronken van de bus die precies op de hoek van de straat van snelheid verandert en doorrijdt; het zachtere, onderbroken, haast stiekeme gebrom van de auto's); de verlichte etalages (waardoor alleen het onderste deel van de huizen voortdurend zichtbaar is); de neonreclames (de rode ruitvorm van de bartabac); en precies aan de overkant die vrouw en die man die met elkaar zitten te praten en te lachen in het ruime, helder verlichte appartement.

Hij gebaart met zijn linkerhand die om een sigaret gevouwen is, beweegt de hand, ongetwijfeld om zijn verhaal kracht bij te zetten, en de vrouw werpt zich naar achteren, heft haar armen op, en buigt dan naar voren van het lachen.

Daarna staat de man op en zet zijn glas op de salontafel. De vrouw staat ook op, ze knikt met haar hoofd, en samen lopen ze door het vertrek naar achteren, waar ze verdwijnen (aan de linkerkant een piano met een opgevouwen partituur). En er verschijnt een andere vrouw in beeld, met een dienblad waarop ze de fles, de glazen en de asbak

zet; dan draait ze zich om en gaat weg, komt weer terug, gaat op het stenen balkon staan, en kijkt leunend op haar ellebogen naar de gehaaste auto's die tegenliggers bij het inhalen waarschuwen met hun koplampen, en zich even later over drie rijen verdelen bij het rode stoplicht. Vervolgens blijft ze roerloos staan, opletten, haar rechterwang tegen haar handen op de leuning; blond, klein van gestalte, steeds minder zichtbaar staat ze daar, terwijl achter haar de verlichte ruimte volstroomt met frisse lucht. Straks zal de vrouw in het rood hetzelfde doen; als haar gast vertrokken is zal ze eventjes op dezelfde plek gaan staan, maar dan rechtop, en misschien met haar rug tegen de muur geleund. Zonder het licht van de kroonluchter aan te doen, dat de andere vrouw die weer naar binnen is gegaan op dit moment uitdoet, zal ze met zelfverzekerde passen door het donker lopen (ze weet precies de plaats van de meubels), de gordijnen openschuiven, geruisloos de balkondeur openen, naar buiten glippen...

Het is nacht, een herfstnacht vol geuren (een wandtapijt van verschillende, niet van elkaar te onderscheiden geuren: de geur van de onzichtbare bloemen in het grote perk; de samengewreven geur van venkel, gras en vochtige tamarisk; en op de achtergrond, onbeweeglijk, een geur die, tegen de andere flauwe of sterke geuren in, de hele